

Plottet om Gaderummet: en socialpsykologisk udfordring.

24.oktober 2001

Af Kalle Birck-Madsen, cand.psych., Gaderummet-Regnbuen

Gaderummet er et initiativ ”fra neden”, udgået fra det civile samfund.	1
Gaderummet i spændingsfeltet mellem social integration og udstødning.	1
Gaderummet og rådgivningen som et socialpsykologisk fristed for udstødte unge.....	2
Det følgende er historie om hvordan det kunne komme så vidt, at kommunen hellere vil lukke Gaderummet, end hjælpe dets unge.	2

Inspireret af en Leder i JP-København d.17.oktober, der giver en sober dækning af et svært problemfelt, har jeg udformet en lille historisk gennemgang af problemet med Gaderummet.

I JPs Leder nævnes Gaderummet som etableret for nogen år siden med støtte fra puljer under Socialministeriet. Det omhandler problemramte unge, der af én eller anden grund ikke kan finde sig til rette i samfundet, ofte har psykiske problemer og ikke har noget sted at bo, og som kan være vanskelige at hjælpe.

Men nu trues stedet af lukning. Lederen refererer kritikpunkter fra politikere og fra embedsmændene i forbindelse med en sagsbehandling i kommunen omhandlende støtte til Gaderummet. Kritikken går især på, at ”Gaderummet har udviklet sig i en uheldig retning med vold, alkohol og hashrygning, samtidig med at man frygter for, at stedet er med til at fastholde de unge i deres ulykkelige situation”. En lignende afvisning af Gaderummet-Regnbuens arbejde findes i et internt notat i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen.

Gaderummet er et initiativ ”fra neden”, udgået fra det civile samfund.

Det er imidlertid en fejl, at se Gaderummet som etableret for nogle år siden med støtte fra puljer under Socialministeriet. Fejlen efterlader det billede af Gaderummet, at det er et statsligt projekt, som Socialministeriet prøver at ”sælge” til Københavns Kommune, der dog ikke vil overtage det, da man i Kommunen mener, at der mangler kvalitet, og at det er uforsvarligt ledet.

Modsat dette fik Gaderummet først støtte fra Socialministeriet flere år efter, at vi havde fungeret på døgnåben basis og via frivillige midler og private fonde. Som med støtten fra private fonde tidligere, fik vi støtten fra Socialministeriet i år 2000, fordi det var tydeligt, at vi - varetog et kompleks ungeproblem, som der også generelt på landsplan var problemer med at takle, men hvor det også var tydeligt at Københavns Kommune glimrede ved sit fravær. Siden har Regeringen nedsat en rådgivende arbejdsgruppe ”Udrykningsholdet” på området. Og området og problemstillingerne er i dag kendt under begrebet om ”utilpassede unge”, og om ”unges bandedannelse” mv.

Gaderummet i spændingsfeltet mellem social integration og udstødning.

Gaderummet-Regnbuen er kommet til at ligge lige i dette områdes spændingsfelt. Det vides, at presser man de unge der på ene eller anden led er utilpassede, for meget mhp. ensidig regelsætning, normpåvirkning, konsekvens, belønning for disciplin, abstrakte indlæringskrav mv., så vil nogen unge kunne redde sig i land omkring et normaliseret liv, mens andre unge bare skubbes længere ud, og vil blive endnu sværere at nå. Der har rundt omkring i landet, i små byer og i større provinsbyer, været stor forståelse for det nødvendige i at tilstå sådanne unge nogle lokaler, rum og aktivitetsmuligheder, hvor de kunne komme, samles, møde andre og videre, samt få tilgang til forskellig form for hjælp af ligesindede voksne. Og med held har man mange steder i landet løst store ungeproblemer med dette ”naturlige redskab” i socialpolitik. Men for unge, hvor boligløshed, uddannelseshan-

dicap, psykiske problemer som følge af sårbare sociale betingelser og unge i misbrugskulturer, her er institutionelle væresteder med almindelige åbningstider og normale regler som udsimidning ved overtrædelse af regler om slagsmål, alkohol, hash osv. ikke noget tilbud eller noget alternativ. Disse unge har i forvejen deres sociale og kulturelle koder, hvor de dog tit ikke har meget andet liv end det ingenting, som de deler *skæbnefællesskab* med andre om. Det er disse skæbnefællesskaber som bestræbelsen over for utilpassede unge også må have med i en strategi på ungeområdet. For de unge herfra, kommer ikke nogen fælles steder fra og går ikke et sted hen og mødes for at vise deres rene negle frem! De bevæger sig mere som flygtige nomadegrupper, hvor de der har en lejlighed eller et værelse fungerer som små satellitter over tid for flere unge med manglende bolig mv. De enkelte unge kan ofte kende utroligt mange andre unge, men uden særlig kontakt til dem, og hvor man hutler sig igennem alene.

Gaderummet og rådgivningen som et socialpsykologisk fristed for udstødte unge. Gaderummet-Regnbuen har med årene udviklet sig til én, stadig ufærdig, form for omsorgs- og socialt udviklingsarbejde, som et sådant arbejde kan antage for unge i en sårbar situation og periode i et liv. Ingen, specielt ikke unge, kan udvikle sig ved at indordne sig under, at deres livsbetingelser er upåvirkelige, og at andre skal bestemme, hvordan de skal tænke, føle og opføre sig. Derfor er der behov for grundlæggende brugerstyring. Og dette giver i sagens natur en hel anden art "institution". Der bliver mere tale om en social livssammenhæng, der vedvarende må prøve at gøre sig kompetent til at løse sine problemer for alle dets unge.

Det følgende er historie om hvordan det kunne komme så vidt, at kommunen hellere vil lukke Gaderummet, end hjælpe dets unge.

1. Gaderummet er en rent frivilligt initiativ, der i 1996 blev etableret af en frivillig og gratis rådgivning kaldet Regnbuen.

Formålet med Gaderummet var:

At skabe debat om unges sociale vilkår i Danmark, f.eks. gennem foredrag, studiekredse, og deltagelse i den offentlige debat. At drive et værested, hvor marginaliserede unge med sociale og psykiske problemer tilbydes deltagelse i aktiviteter og undervisning, samt ved behov rådgivning. Målet er at give en bred socialpsykologisk støtte, der når hele vejen rundt om den unges samlede livssituation.

Rådgivningens formål var tidligere beskrevet således:

At yde gratis vejledning, rådgivning og terapi til trængte personer i krise og nød.

Imellem de to fora er der en samarbejdsaftale om:

i fællesskab og i fælles lokaler at udvikle arbejdet.

Konceptet er umiddelbart til at gentage: Man tager en psykologisk rådgivningsgruppe, der har erfaringer hele vejen rundt. Man placerer gruppen i et tomt ukurant hus i det forsømte område, hvor den anden del af huset stilles til rådighed for alle, men særligt for udstødte unge. Rådgivningsgruppen definerer sit arbejde dobbelt: åben rådgivning for unge udefra, med-opbygger af ungesubjekter og ungegrupper indadtil.

2. Rådgivningen blev dannet af psykologistuderende i 1984, og havde ved siden af formålet med frivillig og gratis rådgivning, at bidrage til at Københavns Universitet kunne få et åbent

- studenterhus. Rådgivningen var i Studenterhuset fra 1985 til 1993. Fra 1994-96 var rådgivningen i Solidaritetshuset Nørrebro. I forbindelse med rådgivningsarbejdet i Solidaritetshuset kom der flere og flere unge til rådgivningen, som også var hjemløse eller som var smidt ud alle steder fra. Vi synes ikke vi kunne andet i skærpede situationer end at lade disse unge blive i vores lokaler, specielt om natten når det var vinter. Men det viste sig at de unge tit blev gode medarbejdere på hele huset, og derigennem fik liv igen. Mange unge kunne heller ikke bruge psykologisk hjælp direkte, men trak på den gennem deltagelse i stedes arbejde. Men en sådan ”noget aparte psykosocial proces”, som kan være ganske sej og voldsom, kunne de andre faglige og sociale grupper, som vi delte lokaler med, ikke bære. Det var for forstyrrende for deres arbejde. Og rådgivningen blev sagt op på denne konto. Opsigelsen lød på, at skulle huset rumme rådgivningen, så var der behov for et SAS hotel! Støtten fra det offentlige i alle disse år har været på omkring kr.15.000 årligt i 6 år.
3. Vi fandt et andet sted til rådgivningen, mest af alt fordi vi ikke kunne finde ud af at afvikle rådgivningen eller arbejdet – for vi var kun nogle få frivillige til det hele, og mængden af opgaver var overvældende. I oktober 1997 eksploderede det for alvor, fordi kommunen begyndte at rydde slumstormede huse på Nørrebro, og efterfølgende også lukkede skurvognpladsen i Sjællandgade. Lige pludselig var der – frem for 1-2 nattevagter og et par andre unge om natten – nu omkring 40 unge i lokalerne, og de havde også deres hele liv der. Unge hjemløse med massive problemer, psykisk, alkohol- og hashmæssigt, og med en aktiv stofkultur af alskens art.
  4. Siden slutningen af 97 har Gaderummet og mange andre ihærdigt forsøgt at råbe op, at der var et problem, større end vores egen frivillige og gratis evne. Vi kunne arbejde med det, men ikke alene og heller længere kun på frivillig basis. Og slet ikke uden egnede lokaler.
  5. Københavns Kommune var hamrende ligeglad. Der eksisterede i 1997, 98, 99 intet boligproblem for unge, var svaret! Og desuden havde kommunen de institutioner for unge med problemer, som var nødvendig! Et hav af møder med mange andre myndigheder gav intet resultat. Vi var efterladt med et papir fra Bydelsrådets jurist, der efter en granskning af vores huslejekontrakt ift. vores anvendelse af lokalerne, sagde god for det. Et vurdering jeg havde bedt Indre Nørrebro Bydel om at foretage, da problemet opstod.
  6. I vores nød henvender vi os i november 1999 til Folketingets Socialudvalg, der senere går ind med støtte for år 2000 og 2001. Lige forinden havde Socialministeriet besluttet sig for at yde en økonomisk støtte fra 15M-puljen, omhandlende forbedring af vilkårene for ikke-indlagte psykiatriske patienter. Samlet 1.6 mill om året.
  7. Vi får arbejdsro, men må som tiden går konstatere at vi stadig ikke kan komme længere på det boligmæssige område. Vi kan stadig ikke løse det selv. Så tager hjælpsomme sjæle vores sag op i Borgerrepræsentationen, og der konstateres umiddelbart et stort og bredt sammensat flertal, hvorefter sagen sendes i udvalg i Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen.
  8. Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen v/ Grethe Munk og Carsten Stæhr Nielsen producerer et papir om Gaderummet og undertegnede, der ender op en blank afvisning. Papiret er uden nogen form for dokumentation.
  9. Jeg klager over papiret. Jeg vil se dokumentation for udsagnene. Jeg modtager intet svar, heller ikke efter en rykker.
  10. Der bliver indgået aftale om budgettet for 2002 mellem forligspartierne Socialdemokratiet, Enhedslisten, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre og Centrums Demokraterne. Aftalen indeholder en passus om et beløb på 6 mill. kroner til tre forskellige aktiviteter, herunder Gaderummet. Aftalen er blandt andet underskrevet af Overborgmester Jens Kramer Mikkelsen. Familie- og Arbejdsmarkedsborgmester Winnie Larsen-Jensen var meget imod dette afsnit i aftalen. Der udarbejdes et nyt notat om Gaderummet v/ UM, der skal vise hvor slemt

det står til med Gaderummet. Papiret tilføjes frit opfundne anklager som for eksempel hæleri, og der antydes at være tale om sociale bedrageri (låne penge til brugere af Gaderummet). Ved på denne måde at gøre Gaderummet til en suspekt samarbejdspartner kan ”man” måske få nogle af aftalepartnerne til at ændre holdning til den indgåede aftale. Det er dog sådan, at aftalens ordlyd skal udmøntes i enighed mellem aftalepartnerne. Det kan man få svært ved at løbe fra.

11. Forvaltningens notat holdes hemmeligt, før det af Winnie Larsen-Jensen inddrages i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget med henblik på at få trukket Gaderummet ud af aftalen mellem forligspartierne. Det brede flertal fra foråret 2001 forsøges hermed splittet af Familie- og Arbejdsmarkedsborgmesteren.
12. Uvidende om ovenstående præsenteres jeg gennem pressen for det nye notat om Gaderummet fra Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen. Det er den samme blanke afvisning af Gaderummet og rådgivningen som tidligere. Nu belagt med en mosaik af citater fra en ekstern evalueringsrapport, som Gaderummet selv havde søgt penge til at få foretaget, og også selv bestilt, og også selv fremsendt. Alle citater – og alle hele sætninger – er negativt om Gaderummet og undertegnede. Samme rapport kan citeres for lige så meget positivt, hvis det er dét, man vil. Der kan laves et lige så skønmalende billede af Gaderummet og rådgivningen, som forvaltningens negative.

Forvaltningen tilføjer endda et par egne usandheder som ”problemer med hælervarer” og ”ingen aktiviteter”, som end ikke kan findes i rapporten. Jeg oplever papiret som et genbestilt forsøg på at sværte både gaderummet og undertegnede til, så det kan se ud som om, at der ikke er noget som helst godt at støtte, kun dårligt. Efter initialerne at dømme den samme af to sagsbehandlere i kommunen, som ved det første og eneste farceagtige afvisningsmøde i 1998 inde på forvaltningen. Enten er der ikke et problem eller også er de unge i Gaderummet bedre tjent med kommunens institutioner, må man vel som forvaltning forestille sig, også ansvarsmæssigt. Men men! Man tager det ikke allerede ! De unge er typisk knyttet til en eller anden ”instans”, som burde være inde i den unges liv, men det er bare ikke gået eller det går ikke godt. Hvis man fra kommunens side tror, at de unge ved nedlægning af Gaderummet, stiller sig op henne i køen på Socialcentret, hos psykologen, hos psykiateren, hos boligformidleren, hos aktiveringsvejlederen, osv osv, så tror jeg man gør regning uden vært: De har allerede stået der forgæves for mange gange, på for mange ventelister, i for mange år i træk, og typisk flere gange på den forkerte liste, til at der er nogen tillid tilbage. Men de har deres skæbnesfællesskab tilbage, blot nu i en mere kummerlig form, hvor udstødning til fængselsvæsen, psykiatri og stoffer vil fortsætte.

13. Det nye notat, som pressen har fra Forvaltningen, er fra d.7.september. Hvorfor udleveres det ikke til mig, da jeg i forbindelse med min klage udbeder mig dokumentation for udokumenterede påstande. Er det for at jeg ikke skal have mulighed for at tage til genmæle over, hvad jeg vil karakterisere som en ”karikeret krønike om gaderummet”, før den behandles for lukkede døre.
14. Alle udsagn i det nye notat er kun fra den ene eksterne evalueringsrapport. Selv om denne evalueringsrapport for mig kan udlægges begge veje, så giver rapporten desværre ikke noget særlig dækkende billede af gaderummet, men mere et godt billede af de sociale aspekter for den gruppe af unge, som kan havne i marginalitet. Men også viden, der meget var der på forhånd. Evalueringsrapporten er dybt kritisabel på mange punkter, men mest af alt hvor man undlader at reflektere og beskrive, hvordan det kunne være at man stødte ungegruppen fra sig, i sin bestræbelse på at udforske dem. Man fik ingen bæredygtig kontakt med unge-

gruppen. Den endte med at sky dem, og jeg skal undlade deres ord sagt om dem. Desværre har forfatterne bag evalueringsrapporten valgt at løbe fra en aftale om fremlæggelse af deres rapport over for de unge i ungegruppen, og et forslag om at flytte mødet til universitets lokaler er også afvist. Dybt kritisabelt. Men måske forståelig nok, når det betænkes, at en væsentlig kritik af rapporten er, at de som forskere ”tørrer” deres egne begrænsninger af på de unge, som den genstand, de skal studere som et kulturelt forhold. I unges sprogbrug hedder dette fænomen, at ”man for at redde sig selv, sparker ned ad”. Hvis nogen var ”isolerende”, ”uimodtagelig for kritik og læreprocesser”, selv-iscenesatte ofre, ”krævede korrekt sprogbrug” osv osv, så var det ikke gaderumsfolk, men forfatterne selv.

Det er ikke rart for mig at skrive dette, for jeg har selv forestået ansættelsen. Men det er først nu at rækkevidden af deres evalueringsrapport tvinger mig til det. Jeg havde helst set min kritik var blevet givet i et offentligt forum omkring fremlæggelse af rapporten for de unge, der er blevet studeret. Men dette har ikke kunnet lade sig gøre. For mig at se ligger den grundlæggende misser hos evaluatoren, at man brød aftalen om at indgå på lige præmisser med alle andre, det handler også om at kunne klare sig selv heroppe, hvis man kan det, og at det var fra denne fod at de havde deres projekt/arbejde, lige som andre har andre fødder med andre tilknyttede opgaver eller pligter ift hele stedet. De kom aldrig i kontakt med gruppen, da de valgte at skille sig særligt ud fra starten. Det uvederheftige i forfatterens evalueringsrapport ligger i, at de ikke med eet ord benævner det konfliktforhold, der udviklede sig i deres ”rent observerende og kommunikative” tilgang til at deltage i arbejdet, de med deres genstand, vi med vores. Dermed benævnes derfor heller ikke, at forfatterne i en midtvejssamtale blev opfordret til at reflektere over deres tilgang til de mennesker i deres kultur i gaderummet, som de havde som arbejds-genstand. De kunne ikke fortsat studere noget, der gik, når de kom! Det kom fra, at ingen ønskede at være ”abe i bur” for forfatterens siddende og kiggen på én, og ikke give noget af sig selv i sin væren i verden, men kun vilkårligt pumpe en for al mulig information, uden gensvar på spørgsmål. Men forfatterne mente ikke, at der var et problem. Problemer dukker dog op på indirekte vis. For at beskrive noget om forholdet/samarbejdet mellem stab/rådgivning og gaderumsunge, må forfatterne ty til analyse af et rejsepapir fra Gaderummet, frem for at kunne gøre brug af egne observationer.

Ved at undlade at benævne de konfliktforhold, som blev del af forfatterens handlefelt, henholdes en systemviden, som gør rapporten stærkt manipulativ. Læseren henholdes omformation om, at indhøstede data er sket under fravær af selve gaderumsgruppen. Status, gyldighed og relevans af de fremdragne udsagn og observationer bliver vilkårlig og helt ureflekteret styret af forfatterens egne normer og sympatier og antipatier, hvilket samtidig holdes skjult for læserne. At det centrale kommunikationsinstrument, den åbne fællesmødebog, end ikke er benævnt i evalueringsrapporten, siger alt om, at etnologerne ikke har set noget af særlig betydning for gaderumsbrugere og for samarbejdet i dagligdagen med rådgivningen. Forfatterne har sikkert ikke selv en åben fællesmødebog med andre, der på forskellige leder og kanter styrer deres liv, men det har de unge i Gaderummet, og uden denne intet Gaderum. Paradoksalt får forfatterne indplaceret sig selv i en position ift de unge, som er nærmest strukturelig kommunens årelange position ift de unge og Gaderummet: dem derude, der efterlader mig; de kan se vores problemer, men hvad gør de andet end at se på!

Rapporten er fuld af projektioner, fordomme og uforstand, og kræver en større offentlig debat, hvis der skal bygges på noget fra den. Desuden er der flere andre rapporter og skrifter om stedet,

der er ganske relevante og oplysende. Blandt andet af forskellige hold studerende, der har boet såvel som deltaget i de unges aktiviteter over lang tid

15. Når JPs leder nævner, at "Gaderummet har udviklet sig i en uheldig retning med vold, alkohol og hashrygning, samtidig med at man frygter at stedet er med til at fastholde de unge i deres ulykkelige situation", så er det, set i et tidsperspektiv, lige det modsatte der er sket som gade- og lokalområde. Det er ikke nok eller altid en strategi at isolere unge fra fristelser, man må også lære unge at omgås fristelser, udn at de falder i misbrug. Selv vores naboer må med gru huske tilbage til 97-98, og medgive os, at det ikke er det samme som dengang.
16. Før Gaderummet blev rendt over ende af unge fra gaden i 97-98, havde vi allerede beskrevet en gruppe af unge uden om os, der mere og mere var i flertal således: "som en gruppe af unge, der flakker udsigtsløst rundt med mange rusmidler, vold, kriminalitet og psykiatrisk svingdørskariere, og som ikke hører hjemme nogen steder". Men vi kendte kun flige af omfanget af denne kultursocial ungegruppe. De unge udgjorde ikke én gruppe. Det var subgrupper af unge med stort set samme manglende sociale betingelsesgrundlag, og som primært færdedes i det offentlige liv, iblandet hinanden. De unge kendte enten hinanden tilfældigt eller de kom fra samme institution efter at de var blevet afskrevet, da de fyldte 18 år. Sådanne unge, eller unge der gennemgår en mere eller mindre hastig social og psykologisk deroute, bliver således stedets arbejdsgegenstand, med formålet at gi' dem livsbetingelser og værdighed tilbage. Gamle på stedet kan altid finde ud af at komme til at begå sig. Der ligger i sagens natur et stadigt udviklingskrav på den unge, jo mere man er der, indgår i stedets arbejde eller bruger dets faciliteter. Kravet til ældre, dvs. unge over 25 år, er at de har noget at bidrage med til dagligdagen, en vifte af praktiske og sociale gøremål, hvis de vil hænge ud her. For nogen af disse oppe i 30-erne, der i perioder bor i stuen, er det eneste realistiske efter psykiatri eller hjemløshed i flere år en førtidspension.. Men på den anden side: Måske kan denne person trækkes med af ungegruppen, hvis man kan etablere kontakt eller de unge tager ham med ind. Det er altid en blanding af mange dele. Det er i dag ikke de samme unge, der er i Gaderummet. De er "udskiftet" flere gange! Men mange "gamle" unge – med et eget liv et eget sted – kigger af og til forbi. Stedet er ikke "sandt til", som det hedder, i fagsprog. Og de unge kommer også videre med deres liv, ingen tvivl om det! Der kommer bare nye til hele tiden. Og statistikkerne på området af unge med behandlingskrævende problemer uden aktuelle behandlingsmuligheder og fjernelser af børn fra hjemmet er stigende. Tilsyneladende også bande- og voldskriminaliteten, selv om den har været for nedadgående de senere år.
17. Som sted starter vi bare sådan omvendt af med vores arbejde for "udstødte unge", hvad alle andre gør, der som arbejdende har et arbejde eet sted, fritid et andet sted og bolig et tredje sted. Vi er faktisk nødt til at starte omvendt, da vi har at gøre med nye unge, der ingen "social struktur" har tilbage i deres liv, hvilket psykisk har drastiske konsekvenser i form af en udfladning af motiv og handlestrukturer, hvor den umiddelbare overlevelse tæller mest, med en eventuel påvirkning af bevidstheden for at dulme og sløre smerten over livet..
18. I Gaderummet bygger man hver dag dagligdagen op helt fra bunden af, så den kan rumme arbejdsprocesser, aktiviteter og bo- og hjemmeforhold, hvilket sker i mødet mellem de udefra kommende og beboerne og overnattere, i samarbejde på de måder, som man hen ad vejen kan finde ud af. Efter et stykke tid kan man typisk, når man har været henvist til at tage ophold her, begynde at skille tingene ud fra hinanden, og derigennem begynde at sætte sig i forhold til basale sociale strukturer i ens liv, og så kan interesser og evner hos én få lov at komme frem – igen. Så er det at man er på vej ud af Gaderummet – hvis/når den bolig-mæssige side af problemet kan løses. Men vores samlede vilkår er kummerlige og der er pladsmangel som ind i .....

19. Billedet af Gaderummet som et sted der fastholder unge i marginalitet, tror jeg ikke én eneste person, der kender gaderummet over tid, har boet der eller andet, vil istemme. Billedet af "vold, alkohol og hash" er et billede på enhver lille fest, der udviklet sig uheldigt. Det foregår alle steder, nok mindre i Gaderummet mellem beboere eller udefrakommende, end alle andre sammenlignelige steder, hvor man bruger indberetning, fysik magtanvendelse eller politi som første argument. Det er jo ikke et nyt billede, det er også et gammelt billede, der fremføres. Og det gør selvfølgelig indtryk. Men der er bare strammet så meget op igennem de seneste år, at grænsen synes nået for, hvad der kan kræves af udstødte unges ydeevne og/eller tilpasningsformåen, og hvor gaderummet og rådgivningen stadig er en hjælp. Der er mere behov for tilførelse af ekstra ressourcer, hvis ikke samarbejdet med de enkelte unge og ungegruppen selv skal falde på gulvet.
20. Gaderummet kan også bestemmes som det stadige sammenrend i et gadekryds, et trafikeret sted hvor mange har tabt lidt orientering over, hvor man kommer fra og hvor man skal hen, eller det kan være at man slås sig ind i krydset, eller kommer med det, der er værre. Hvis nu gadekrydset har et tilstrækkelig omfangsareal, vil der være basis for et slags "socialpsykologisk samling" på det hele, hvor man hen ad vejen kan afklare sig selv, etablere nye færdigheder, finde veje ud til et liv, sit liv, lige så meget for andre som for én selv.

☒